

ment, og i Dag er det den 19. De 3 Uger udløbe altsaa paa Lørdag. Men man kan ikke faa alle de Dokumenter, der ere udstedte i Løbet af en Maaned, stemplede paa 3 Dage. Desuden mener jeg, at naar man har Krav paa 3 Uger, saa behøver man ikke at finde sig i en saa kort Frist. Her er slet ikke sket nogen Forsømmelse, men Finansministeriet har saa meget at gøre, at det ikke kan overkomme det. Derfor er det, jeg siger, at en Reform af Embedsstanden, som skal betyde noget, og hvor Antallet af Embedsmænd skal indskrænkes, maa begynde med at tage fat paa Forretningerne og sige: her maa formindskes.

Jeg nævnedes før et Eksempel med Hensyn til en Embedsmands Stillen Kautio; denne medfører en enorm Masse Skriverier, og for Staten har det slet ikke noget at sige, det hele drejer sig som oftest om rene Ubetydeligheder. Det var i gamle Dage, i Frederik den 6tes Tid, hvor enhver Tidalerseddel var af Betydning for Staten, da passede man paa. Nu har det ikke noget at sige, om Staten en Gang imellem, maaske en Gang hvert tyvende Aar, skulde tabe nogle Hundrede Kroner; men her er Tale om en Ulejlighed, som de Herrer, der ikke have været med til det, ikke gøre sig Begreb om. Naar f. Eks. Embedsmanden dør, kan hans Enke ikke sidde i uskiftet Bo uden Tilladelse, det giver atter en Masse Skriverier og Ulejlighed, som i og for sig ikke er til nogen Verdens Nytte. Paa samme Maade gaar det ved en hel Mængde andre Ting, og jeg vil gerne indrømme, at efter at vi have faaet det parlamentariske System, er der kommet endnu en Vanskelighed. For man kan jo ikke forlange, at Ministre under det parlamentariske System skulle være sagkyndige. Som Følge deraf vil en Reform som den, jeg har antydnet, afhænge af Embedsmændenes Lyst til at gøre noget, og den maa man ikke vente sig meget af alene af den Grund, at naar man først er mellem de højeste Embedsmænd, er man bleven noget ældre, og saa vil man helst have Ro, og man vil ikke have for megen Indblanding.

Den rigtige Maade at begynde paa er at rense Lovgivningen for en Masse Ting, der ikke er til Spor af Nytte, men volder en frygtelig Ulejlighed, ogsaa for Administrationen, og som det vilde lette Arbejdet i høj Grad at blive fri for. Jeg har sagt det nogle Gange før ved Finanslovens Behandling, men kan ikke smigre mig med, at jeg har vundet noget Gehør. Men maaske, naar man bliver ved at sige det, en

eller anden Minister kunde faa Lyst til at rode alle de gamle Lovbestemmelser igennem, som man holder gaaende ved Siden af de nye. De Herrer maa nemlig vide, at enhver ny Lovbestemmelse, f. Eks. enhver ny Lov, vi give med Hensyn til Bidrag til uægte Børn, afføder en forfærdelig Ulejlighed for Administrationen helt igennem. Men det kan der godt raades Bod paa ved at skubbe alt det gamle ud, hvoraf en stor Del intet er værd. Jeg tror, jeg har nævnt før, at f. Eks. Rentebevillinger ere fuldstændig overflødige, men det er noget, der gør en hel Del Ulejlighed. Til Dato er der ikke sket nogen Forandring deri.

Hvad angaar Besparelsernes Art, vil jeg ganske ærligt tilstaa, at hvis det ikke havde været nødvendigt at spare, saa vilde jeg ikke have været med til dem. Jeg synes i Grunden ikke videre om nogen af Besparelserne. Hvis det var blevet sagt til os: Vi behøve ikke at spare, det gaar nok altsammen, saa vilde jeg have sagt, ja, der er ogsaa meget faa Bevillinger, der ere urimelige eller endogsaa skadelige, og dem kunne vi nok faa væk. De Herrer ville erindre, at jeg gentagne Gange har gjort opmærksom paa, at en Sparekommission, som vil gøre noget, kan ikke nøjes med at tage fat paa urimelige, skadelige eller ørkesløse Bevillinger, men kommer til at skære meget bort, som i og for sig er levedygtigt og gør nogen Nytte. Jeg vil derfor sige, at man ikke maa forundre sig over, at der nu, da vi have skaaret bort, fordi vi fandt det nødvendigt, er større eller mindre Misfornøjelse med en Masse af de foreslaaede Besparelser i større eller mindre Kredse. Jeg vil dertil sige, at jeg ikke kan finde bedre Ord end dem, den højtærede Finansminister sagde i sin Tale ved Finanslovsforslagets Fremlæggelse: „Staten er stillet i en alvorlig Situation, som, hvis den fortsættes, i høj Grad vil true dens økonomiske Selvstændighed og dens Fremtidsmuligheder. Det er nødvendigt, at alle bringe Ofre, og de maa bringes baade ved at paalægge sig nye Udgifter i Form af Skatter og ved de Afsavn, som Besparelserne ville nødvendiggøre“. Det er det Svar, jeg har, naar man spørger om Grunden til Besparelserne: Vi *skulle* spare. Og vi have da gjort os Ulejlighed for mellem de forskellige Poster at vælge dem, som bedst kunde undværes i hvert Fald i nogle Aar, saaledes at man kunde komme tilbage til dem igen, hvis man saa, at man havde grebet fejl. Hvorvidt vi overalt have ramt det bedste, er ikke godt at sige og